

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX POLUMJESEČNIK BROJ 24
15. PROSINAC
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Vojnik Križa	759
Rodenje Spasitelja	760
„Prikažite svoja tijela živim žrtvama”	761
„Prodao sve što je imao”	762
Božji vječni savez (Ilustracija)	763
Priprema Za Ispunjenje Božanskog Obećanja Abrahamu	764

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugj temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

VOJNIK KRIŽA

– 2. TIMOTEJU 4:7 – 19 PROSINCA –

Ključni tekst: „Dobar sam boj vodio, utrku sam završio, vjeru sam održao.”

JE LI ikada postojao plemenitiji vojnici Križa od svetog Pavla – osim jedinog Otkupitelja? Vojnici sreće i domoljubi doista su ostavili traga u svijetu i na stranicama povijesti, ali nitko od njih nije ostavio tako neizbrisiv trag kao sv. Pavao. Motiv koji utječe na druge uglavnom je sebičnost. No pokretačka snaga kršćanina je obrnuta – ljubav. Drugi su riskirali i položili svoje živote u vlastitom interesu, ili u interesu svoje rodbine ili jezika. Sveti Pavao, oponašajući svog Učitelja, položio je svoj život za Židove i pogane, robove i slobodne, muškarce i žene, kako bi pomogao u okupljanju „izabranih” koji će biti Kristova Zaručnica – da u konačnici kroz proslavljenog Kralja i njegovu proslavljenju Zaručnicu, sve obitelji na zemlji mogu primiti blagoslov koji Bog čeka da da „svim obiteljima na zemlji, kroz Abrahamovo sjeme.” – Gal. 3:29.

Hrabar život svetog Pavla podsjeća nas na riječi pjesnika:

„Ne budi kao glupa, tjerana stoka,
Budi junak u sukobu.”

Bog sada traži samo heroje. Malo kasnije on će se pozabaviti ostatkom, na način koji će im pružiti pomoć. Svi „izabrani” moraju biti hrabri, „suobličeni slici Sina njegova” – junaci. Stoga su obećanja Crkvi „onome koji pobjeđuje.” I prisjetimo se da se prema Svetom pismu ovaj karakter koji Gospodin traži može razviti na vrlo skromnim položajima – mesar, pekar, strojar, domaćica, pralja – svi oni mogu razviti nadmoćne kvalitete koje će Gospodin nagraditi.

Dok je pisao riječi naše studije, sveti Pavao je shvatio da je kraj njegove karijere blizu – njegova utrka je završena.

On je kao kršćanin prepoznao da ima određene lekcije za naučiti u Kristovoj školi i to je bio dio njegovog pravca pripreme za sunasljedstvo s Kristom u slavama Tisućljetnog kraljevstva. Utrka nije uključivala samo teoriju, već i praksu. O Kristu nije učio samo teoretski, nego eksperimentalno. Postao je s njim dionikom u patnjama ovoga sadašnjega vremena. I suosjećajno mu je bilo dopušteno da uđe u veliki stupanj znanja o „misteriju” Božanskog plana skrivenog od svijeta.

Ne samo da je njegov vlastiti pravac bio temeljit, nego mu je dan i postdiplomski pravac kao veleposlaniku svoga Gospodina i Otkupitelja i kao apostola braće, Crkve. Štoviše, prepoznao je činjenicu da su svi oni koji su postali članovi Tijela Kristova tako izravno pod božanskim nadzorom i propisima da je njihovo vrijeme u Božjoj ruci – sve njihove životne stvari, materijalne i duhovne. Kako Učiteljeva smrt nije mogla nastupiti „dok nije došao njegov čas,” tako je i s njegovim posvećenim članovima.

On je zadržao vjeru i vjera je zadržala njega. Mnogi ne shvaćaju koliko su važni znanje i ispravna vjera. „Narod moj propada zbog nedostatka znanja” svjedočanstvo je Gospodnje. A njihova vjera može ići ukorak samo s njihovim znanjem, jer vjera mora imati temelj. Ispravan život uvelike ovisi o ispravnoj vjeri. Zašto su naši pradjedovi spaljivali jedni druge na lomači na đavolski način? Jer njima je upravljala greška. Lažne doktrine, koje je Apostol nazvao „doktrinama đavolskim,” bile su im predstavljene i oni su im vjerovali. A legitimni ishod pogrešnog vjerovanja, pogrešne vjere, bilo je pogrešno postupanje. Vjerujući da je Bog namijenio mučenje svojih stvorenja za stoljeća u Čistilištu ili kroz neopisive milijune godina u vječnim mukama, kopirali su pogrešno shvaćanje Svemogućeg u svojim životima, na naš užas.

Ali sveti Pavao je zadržao vjeru – pravu vjeru jednom predanu svetima – vjeru u Otkupiteljevu žrtvu; vjeru u njenu primjenu za nas; vjera u naše opravdanje od strane Oca zbog toga; vjera u veličanstvena obećanja Božje Riječi; vjera u Gospodina i vjera u braću. Zasiurno nešto znači zadržati vjeru – osobito kada shvaćamo da je naš veliki protivnik, Sotona, stalno na oprezu da nam ju uzme ili okrene ili izvrne na naš gubitak ili povredu.

Spomenutu krunu apostol je godinama gledao okom svoje vjere kao dio Gospodinova obećanja. Imao je apsolutno povjerenje u Gospodina i u obećanje koje je od njega dobio. Ta mu je kruna godinama bila razlogom radosti, ne zbog ponosa ili ambicije, već zbog ljubavi i dobrohotnosti. Volio bi primiti tu krunu jer bi to bio znak Božanske zahvalnosti i ljubavi za njega; i znak njegove vjernosti. Cijenio ju je jer bi mu pružila neopisivu priliku da blagoslovi svoje bližnje u zajednici sa svojim Gospodinom i braćom na razini slave tijekom Milenija.

Nadao se ovoj kruni, ali se nije nadao da će je dobiti prilikom smrti. Poznavao je biblijsko učenje o temi uskrsnuća – da je to bila Božja priprema za prenošenje njegovog blagoslova, prvo za Crkvu, a potom i za svijet. Znao je i naučavao da će biti „uskrsnuće mrtvih, i pravednih i nepravednih”. (Djela 24:15.) Želio je imati udjela sa svojim Otkupiteljem u njegovom slavnom djelu Kraljevstva i znao je da ono ne može započeti do završetka ovog Evandeoskog doba, kada sva izabrana Crkva, kao članovi Zaručnice Krista, sudjelovat će u „njegovom uskrsnuću,” u slavu, čast, besmrtnost i veličanstvene prednosti Kraljevstva. – Fil. 3:10,11.

Iz tog je razloga nastavio s izjavom da je kruna pohranjena za njega – čekajući ga – ne u trenutku smrti, već u vrijeme njegova uskrsnuća. Tu će krunu Gospodin dati njemu i svima drugima u stavu srca da

cijene njegovu objavu u Drugom došašću – „onoga dana.” Istina, malo tko u današnje vrijeme voli njegovu pojavu. Većina, ne samo svijeta, nego također i kršćana, tražeći, ali ne nalazeći u užicima, bogatstva, počasti ljudi, imaju određene ambicije duž ovih linija koje bi željeli najprije zadovoljiti, a onda bi možda bili voljni za Gospodin da uspostavi svoje Kraljevstvo. Ali ne! do vremena kada su njihovi životi provedeni u takvim potragama, obično su potpuno razočarani i zbunjeni i općenito dalje nego ikad od traženja Kraljevstva.

Nitko osim vjernih neće primiti ovu krunu. Hvala Bogu, ostatak neće biti mučen, nego će, naprotiv, biti

RODENJE SPASITELJA

– 26. PROSINCA – MAT. 2:1-12 –

Ključni tekst: „Nadjenut ćeš mu ime Isus; jer će on spasiti svoj narod od njegovih grijeha.” – Mat. 1:21

Tek neko vrijeme nakon Pedesetnice nije srušen „srednji zid razdvajanja” između Židova i pogana, kako objašnjava sv. Pavao. Za više od osamnaest prethodnih stoljeća sve Božje milosti i obećanja su data isključivo Židovima i samo preko njihovih proroka je govorio i samo njima. Samo su njihovi kraljevi i svećenici bili u bilo kojem smislu priznati od strane Gospodina. To nije bilo zato što nije bilo plemenitih umova među drugim narodima, već zato što je, u radu na velikom Božanskom programu, Abrahamovo sjeme bilo posebno odabrano – iako ga je Gospodin proglasio pokvarenim i izopačenim narodom. Budući da nisu imali posebno otkrivenje od Boga, plemenitiji umovi među drugim narodima posebno su proučavali zvjezdano nebo u skladu s astronomijom ili astrologijom. Zvijezde su ucrtane i rečeno je da su iz njih izvučene određene lekcije koje se odnose na dobrobit čovječanstva.

U vrijeme rođenja Spasitelja, Bog je napravio neki astrološki znak važnog događaja, koji su mudraci s Istoka, opisani u našoj studiji, razumjeli. S poštovanjem su slijedili zvijezdu vodilju iz svog doma na Istoku, vjerojatno u Perziji. Kako je zvijezda vodila nismo obaviješteni, ali očito je njezino vodstvo prekinuto kada su stigli do Judeje, i prirodno su otišli u palaču kralja Heroda tražeći „onoga koji je rođeni kralj Židova.” Pogreška je bila sasvim razumna. Trebalo nam je neko vrijeme da naučimo da Božanske naklonosti i blagoslovi nisu uvijek za bogate i velike, već najčešće za „siromahe ovoga svijeta, bogate vjerom i nasljednike Kraljevstva.” (Jak. 2:5.) Siti, bogati, zadovoljni, često su manje zainteresirani za Spasitelja od siromašnih, jer ne shvaćaju tako veliku potrebu za njim i za Tisućljetnim Kraljevstvom pravednosti i blagoslova koje će on uspostaviti. Što se toga tiče, međutim, samo je nekoliko njih bilo zainteresirano za Prvi dolazak našega Gospodina, budući da Sveto pismo govori da će relativno malo njih čeznuti za njegovim Drugim dolaskom i uspostavom njegova Kraljevstva.

blagoslovljen od strane svoje okrunjene braće, od kojih će, kao od Krista Božjeg, ići blagoslovi obnove posredstvom Tisućljetnog kraljevstva. Na kraju će se otvoriti sve slijepe oči razumijevanja – na kraju će svi vidjeti velikog Mesiju, iako nevidljivog prirodnom duhu. Tada će se svako koljeno prignuti i svaki će jezik priznati slavu Božju.

Sveti Pavao završava svoju pobudnicu rekavši da su ga na suđenju pred Neronom napustili neki u koje je imao puno povjerenje, te zaključuje da je Gospodin ipak stajao uz njega i jačao ga te da je imao puno povjerenje u njegovu brigu do kraja puta.

Herod je zainteresirao mudrace za njihovu potragu, ali samo da bi osujetio Božansku namjeru uništavanjem Djeteta, da bi tako Kraljevstvo Izraela moglo biti sačuvano za njegovu vlastitu obitelj – kao što je bilo kroz njegovih šest nasljednika koji su nosili njegovo ime, Herod. Kao što je najava Isusa Djeteta uznemirila velikane toga vremena, slično, možemo biti sigurni, svaka najava Isusa kao Kralja Slave koji će preuzeti vlast nad svijetom, ako je potvrđena, izazvala bi zaprepaštenje među vladarima Zemlje danas – financijskim, političkim, itd. Svi imaju nedovršene planove, više ili manje sebične, i svi instinktivno shvaćaju da bi inauguracija vladavine apsolutne pravednosti ometala poslovanje i sheme, korporacije i monopole, kalemljenja i prijevare, koji postaju takvi utjecaj na najvišu civilizaciju našeg vremena.

Proročanstva su istražena i saznalo se da će skromni grad Betlehem biti časno mjesto rođenja našeg Spasitelja. Lukavi Herod hinio je poštovanje i želju da obožava kralja postavljenog s neba, ali samo da bi ga kasnije mogao uništiti – kao što je nešto kasnije pokušao učiniti izazivajući pokolj nevinih od dvije godine i manje. Ali kako je samo glup bio njegov pokušaj da spriječi Svemogućeg!

Mudraci koji su tražili Betlehemsko dijete obožavanjem i darovima simbolizirali su, možda, veliku činjenicu da su istinski mudri oni koji od tada traže božanski postavljenog Kralja i koji mu donose tamjan svoje odanosti, a kao darove sve njihove talente i moći. Takvi polažu svoje živote pred Spasiteljeve noge, kako objašnjava sveti Pavao: „žrtve žive, svete i Bogu ugodne.” – Rim. 12:1.

Ime Isus je grčki oblik za Jošua, što znači Spasitelj; a na sirijskom, Spasitelj označava onoga koji daje život. Stoga je Dijete koje je rođeno da bude kralj Židova trebalo biti Spasitelj, Životvorac svijeta. Još nije postao Životvorac, niti Kralj. Njegovo veliko djelo tek je budućnost. On će se prilikom svog Drugog dolaska pojaviti u svojoj slavi i postati kralj Izraela –

na duhovnoj razini. Zatim, također, kao rezultat tog slavnog Carstva koje će on uspostaviti, on će biti Darovatelj života svijeta, njegov veliki liječnik, i cijelo će čovječanstvo biti blagoslovljeno veličanstvenom prilikom da postanu „pravi Izraelci.” Carstvo grijeha će biti srušeno, a tama, neznanje i praznovjerje povezani s njim bit će razriješeni u veličanstvenom svjetlu Istine i milosti koje će tada prekriti svijet.

Istina, u određenom smislu, može se reći da je Mesijino Kraljevstvo, vladavina, dominacija već započelo – započelo na Pedeseticu. U sličnom smislu može se reći da je njegovo djelo spašavanja grešnika tamo započelo. Ali što se tiče spasenja svijeta, ono što je postignuto tijekom proteklih devetnaest stoljeća samo je preliminarni rad za ono što će Isus izvršiti kada će „uzeti na sebe svoju veliku moć i kraljevati” na početku Milenijskog doba. Oni koji sada postaju njegov narod su omiljena nekolicina, „nema mnogo velikih, nema mnogo mudrih, nema mnogo učenih”, „malo stado” sve zajedno. S njima se bavi na temelju vjere. Oni imaju bolest, bol, nevolje, tugu, kao i drugi ljudi, ali vjeruju Bogu i ponašaju se u skladu s tim, i imaju svjedočanstvo Duha da su djeca Božja, pozvani iz svijeta da budu sunasljednici sa svojim Spasiteljem. Njihovo spasenje počinje sada u smislu reformacije i

odmora u Gospodinovim obećanjima, ali, kako apostol izjavljuje, oni zapravo nisu spašeni, nego „spašeni nadom.” Za stvarno spasenje moraju čekati Drugi dolazak Otkupitelja na kraju ovog doba da ih sakupi kao svoje dragulje i da ih stvarno spasi od grijeha i od smrti, dajući im udio u Prvom uskrsnuću.

Također se ne može ispravno reći da Isus vlada Crkvom, svojim „članovima,” svojim „zaručnicima,” koji će uskoro postati njegova Nevjesta. Prema njoj njegov je stav učitelja, starijeg brata, Gospodina, glave. Njegovo joj je obećanje da će ona, kada preuzme svoju veliku moć i uspostavi svoje prijestolje Carstva nad zemljom, sjediti s njim na tom prijestolju kao njegova nevjesta i sunasljednica. Ona će biti povezana s njim u suđenju ili discipliniranju svijeta, usporedno s njegovim uzdizanjem do ljudske savršenosti – do više nego što je Adam posjedovao i izgubio i što je Isus otkupio. Ah, da, postoji dubina značenja u ovoj riječi Isus- Spasitelj. Tek sa završetkom ovog Doba i iskustvom „promjene” prilikom uskrsnuća Crkva će uživati obećanu nagradu koja će joj biti donesena po njegovom otkrivenju. I tek na kraju Milenijskog doba svijet će cijeliti puno značenje Spasitelja. Po njima će milijuni zemaljskih ljudi voljni postati „njegov narod,” spašeni od svojih grijeha, dok će nepopravljivi biti potpuno uništeni u Drugoj smrti.

„PRIKAŽITE SVOJA TIJELA ŽIVIM ŽRTVAMA”

TKO ne vidi da Crkva kao Kristovi „članovi” žrtveno pate s njim (nakon što je „opravdana vjerom u njegovu krv”), bit će logično vezan prema i tumačiti žrtve i patnje na neki drugi način. To naši protivnici već rade. Kažu da prinosimo samo „žrtvu zahvalnicu.” (Psalam 116:17), „žrtvu hvale Bogu.” – Heb. 13:15.

Istina, odgovaramo, riječ žrtva koristi se u tom širokom smislu, iako je hvaliti Boga zadovoljstvo, a ne žrtva, kako se sada općenito koristi riječ žrtva. Ova žrtva pod Zakonom bila je predstavljena u „prinosima mira” i „prinosima zahvalnosti.” Ali sveti Pavao nas također potiče: „Prikažite svoja tijela kao žrtve žive, svete i Bogu ugodne.” (Rim. 12:1.) On kao i Učitelj nagovještava da postoji teža žrtva od prinošenja hvale pred nama kada sve napustimo i uzmemo svoj križ da bismo ga slijedili uskim putem. Sveti Pavao potiče: „Idemo k njemu izvan tabora noseći s njim sramotu.” On poistovjećuje ove riječi sa žrtvom za grijeh ističući da je krv i junca i jarca žrtve za grijeh odnio svećenik iza drugog zastora u Svetinju nad svetinjama. On ga ponovno identificira svojim pozivanjem na spaljivanje obojice „izvan tabora.” Usporedite Hebrejima 13:11-13 i Levitski zakonik 16:27. Ako ste jednom vidjeli ljepotu ove primjene „boljih žrtava,” a ne vidite je, priznajte sljepoću koja vas je obuzela i potražite dragocjenu očnu mast Božanske opskrbe.

Utoliko daleko od „Kristove patnje”, koju mi doživljavamo, kao patnje za grijeh, istina je obrnuta. Čak ni „velika gomila” ne pati zbog vlastitih grijeha, već pati „uništenje” svog opravdanog tijela (kao „žrtveni jarac”), jer ga ne uspijevaju žrtvovati.

Ovo je jedna osebujna i destruktivna značajka Evandeoskog poziva ovog Evandeoskog doba, koja ga razlikuje od prethodnih i sljedećih doba! Neki iz prošlosti, od Enoha do Ivana, imali su žrtveni duh i položili su svoje živote u službi Gospodina i pravednosti, ali Bog ih nije prihvatio kao žrtve. Velika žrtva našeg Gospodina bila je najprije potrebna za naše stvarno opravdanje pred Bogom. Od tada je prilika za vjernike koji imaju isti žrtveni duh – „Prikažite svoja tijela kao žrtve žive, svete i Bogu ugodne.” „Sada je ugodno vrijeme” – „prijatna godina Gospodnja” – vrijeme u kojem će Bog prihvatiti vaše žrtve, jer vas prihvaća kao „članove” Tijela Kristova, Velikog Prvosvećenika, Velikog Posrednika Novoga saveza. – Iza. 61:2; Luka 4:19; 2 Kor. 6:2; 1. Pet. 2:5; Efež. 1:6; Rim. 12:1.

U budućem dobu „prihvatljivo vrijeme” će biti prošlost – veći Dan pomirenja bit će na kraju. Sotona će biti vezan i nitko više neće patiti zbog pravednosti.

Obratite pažnju na važnost ovoga. Drevni dostojnici dobit će blagoslove obnove kao dio svijeta. „Umjesto

tvojih očeva, oni će biti tvoja djeca.” (Psa. 45:16.) Oni će biti prvorodena djeca „Oca vječnog.” Pod novim poretkom stvari oni će postati zemaljski zastupnici ili predstavnici Kraljevstva. I svijet će dobiti blagoslove obnove također jer se pod Novim savezom pokoravaju velikom Posredniku. Ali zašto je ovo? Postoji li pristranost kod Boga da mi iz ovog Evandeoskog doba jedini od cijelog čovječanstva imamo ponudu duhovne ili nebeske baštine?

Ne, mi odgovaramo! Dar je u svakom slučaju isti, naime obnova zemaljskih prava osiguranih žrtvom našega Gospodina njegovih zemaljskih prava. Čitava razlika je u tome što mi živimo u „prihvatljivoj godini (ili vremenu) Gospodnjem” i rado iskorištavamo pruženu prednost. Ta je prednost ograničena na one koji imaju uši vjere i čuju „radosnu vijest” sada, i bježeći od grijeha postaju sluge pravednosti i prikazuju svoja „tijela kao žive žrtve svete i Bogu prihvatljive.” Primamo od našega Otkupitelja obnovu zemaljskih prava po vjeri, i žrtvujemo ih sa svime što imamo od zemaljske prednosti. Svi takvi su prihvaćeni kao „članovi” Krista, pod Otkupiteljem, njihovom Glavom, Prorokom, Svećenikom, Posrednikom i Kraljem svijeta.

„PRODAO SVE ŠTO JE IMAO I KUPIO”

DVIJE prispodobe našeg Gospodina vrlo su korisne za ispravno razumijevanje razlike između otkupne cijene i žrtve za grijeh. „Kraljevstvo je nebesko kao blago skriveno u polju; kad ga čovjek nađe, sakrije ga, i od radosti zbog toga ode i proda sve što ima, te kupi ono polje. Opet, Kraljevstvo nebesko je poput trgovca koji je tražio lijepe bisere, a kad je našao jedan skupocjeni biser, otišao je, prodao sve što je imao i kupio ga.” (Mat 13:44-46.) Kraljevstvo Nebesko, Tisućljetno Kraljevstvo, njegova slava i počasti i njegove prednosti u vezi s obnovom svijeta, čine veliku nagradu svojstvenu ovom Evandeoskom dobu. Ova nagrada nikad prije nije bila moguća za postizanje, a prilika da se postigne završit će s ovim dobom, kada će biti uspostavljena u moći i velikoj slavi pri Drugom dolasku našega Gospodina – u koje vrijeme „ćemo se pojaviti s njim u slavi.” Ova je nagrada prvi put uručena našem Gospodinu Isusu; kao što čitamo: „Koji je umjesto radosti koja je stajala pred njim, podnio križ, prezrevši sramotu, i sjeo zdesna Veličanstvu u visini.” Ovo je ista nagrada ili uzvišeni poziv koji je od tada postavljen pred nas.

Dvije prispodobe koje razmatramo ilustriraju proces kojim se ovo Kraljevstvo može postići. Naš je Gospodin ostavio slavu Očevu i ponizio se da postane „čovjek Krist Isus.” Ali ovo poniženje nije bilo dio otkupnine niti žrtve za grijeh. To su bili pripremni radovi. Savršen čovjek je sagriješio i uključio cijelu rasu u svoju smrtnu osudu, i samo je savršen čovjek

Tko god ovo vidi, vidi „Otajstvo skriveno od prošlih doba i razdoblja, ali sada očitovano svetima – Krist u vama [što znači da ste vi njegovi 'članovi' i da je ta činjenica jedini temelj za vašu] nadu u slavu.” Tko god pomaže zasliječiti one koji su jednom vidjeli ovu veliku „Tajnu Gospodnju” (Ps. 25:14), zavaravat će ih u pogledu nagrade (2. Kor 11:3), znao on što čini ili ne. Tko izgubi iz vida činjenicu, prestat će joj težiti. A činjenica da je Gospodin vodio u svjetlo „Sadašnje istine” i pokazao nam „Tajnu,” „Misterij,” implicira da On ne bi dopustio da budemo iščupani iz njegove ruke i udaljeni od njegova vodstva osim ako srce nije bilo u krivu.

Niti je potrebno posebno osuđivati srca onih koji sada gube iz vida ono što su nekada tvrdili da vide jasno kao i mi. Neki od njih mogu biti samo zaslijepljeni prašinom i mogu se oporaviti; i naći svoju glavnu kušnju na liniji poniznosti u priznavanju svoje pogreške. Nemojmo ni činiti ni govoriti ništa što bi im otežalo povratak. Primijenimo načelo radije na sebe. Pronađimo utjehu, mir i radost, kao i oprez u uvjerenju da ako su naša srca odana, Bog je sposoban i voljan čuvati naše jadne glave pomoću bezbrojnih sila!

mogao platiti cijenu za jednog ili bilo koji broj ili sve grešnike. Kad je naš Gospodin navršio trideset godina, dob muškosti pod Zakonom, bio je spreman da bude suđen za vlastiti život, kako bi lojalnošću pod kušnjama mogao dokazati svoju dostojnost vječnog života na ljudskom nivou postojanja. Samo takav ispitan, dokazan, savršen čovjek može biti otkupnina svijeta.

Obdržavanje Božanskog zakona od strane našeg Gospodina nije bila otkupnina za grešnike. To je samo pokazalo da bi naš Gospodin mogao biti prihvatljiva otkupna cijena za sve. Na Kalvariji je dovršeno davanje života nakon trideset godina posvećenja. Tim posvećenjem, stvarima koje je pretrpio, polaganjem svog života, položio je otkupninu za svijet. Nije bilo važno što su iskušavanje njegove osobne odanosti i njegovo posvećenje do smrti bili istovremeno. Bilo je prikladno da bude tako kao što je bilo i da je prvo trebao biti ispitan i da je nakon toga dobrovoljno predao svoj život kao čovjekovu otkupninu.

Ova značajka djela – polaganje života – ilustrirana je u prispodobama koje razmatramo izjavom: „Prodao je sve što je imao.” Kao što u prispodobi prodaja svega što je trgovac imao nije kupio polje ili biser, već je samo osigurao cijenu koja je kasnije bila dovoljna za njegovu kupnju, tako je naš Gospodin žrtvovao predaju svog života i svih njegovih prava i interesa u korist svijeta nije kupio svijet – nije platio cijenu – već je samo osigurao otkupninu – cijenu za grijeh svijeta, koja će se kasnije primijeniti kako mu se prohtije.

Kao što je u prisposobi cijena kasnije korištena u kupnji blaga, tako je u stvarnosti plaćanje cijene Pravdi od strane našeg Gospodina odgovaralo kupnji blaga, kupnji bisera. Drugim riječima, otkupninu za svijet osigurao je naš Gospodin žrtvom svog ljudskog života, ali korištenje te cijene za kupnju blaga bila je kasnija i potpuno drugačija transakcija. Nakon što je naš Gospodin uskrsnuo od mrtvih i boravio sa svojim apostolima četrdeset dana i uzašao na visinu, „kupio nas je svojom dragocjenom krvlju”. „Pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas” i tamo je za nas primijenio zaslugu ili otkupninu koja ga je prije koštala života.

Oni čije su oči razuma otvorene za razlučivanje „Božjeg otajstva” spremno će vidjeti daljnju primjenu parabole na nas, Gospodinove sljedbenike i članove. Božjom milošću naš Gospodin je platio cijenu i otkupio nas za koje se ukazao. Nije kupio svijet, nego „Crkvu.” On nas je „ljubio i otkupio svojom dragocjenom krvlju.” „Vi ste otkupljeni (kupljeni) ne raspadljivim stvarima, nego dragocjenom krvlju Kristovom.” (1. Petr. 1:18,19.) Ali ova primjena otkupnine na nas je privremena, uvjetna. Biti u klasi uključenoj u ovu kupnju zahtijeva ne samo da ćemo bježati od grijeha i vjerovati u Gospodina Isusa Krista do opravdanja, već da dodatno moramo imati sličan karakter našem Gospodinu i moramo, poput njega, prodati sve što imamo, da bismo mogli s njim sudjelovati u njegovom velikom djelu i tako prenijeti njegovu zaslugu za otkup svijeta – za brisanje grijeha cijelog svijeta, na kraju ovog doba.

Tko u ovoj žrtvi nema Kristova Duha, nije njegov. I tko god, nakon što je tako posvetio svoj život, povuče se nazad, čini to u propast, uništenje. (Heb. 10:39.) Tko god želi sačuvati svoj život – obnovljeni život koji mu je pripisan Kristovom zaslugom – izgubit će svoj vječni život. (Marko 8:35.) (Ovo načelo je primjenjivo samo na Crkvu, tijekom ovog doba. Pravilo će biti obrnuto za svijet tijekom Milenija. Dok mi od Krista primamo prava obnove da ih žrtvujemo kao njegovi članovi i da dobijemo novu prirodu s njim, svijet će

dobiti pravo obnove da ga zadrži zauvijek i da ga nikada ne žrtvuje.)

U transakciji, treba napomenuti, zasluga, vrijednost, sve je poteklo od jednog čovjeka – čovjeka Krista Isusa. Više nije bilo potrebno. Pravda nije tražila više za grijeh cijeloga svijeta. Da tako kažem, naš Gospodin Isus posudio je „izabranima” zasluge svoje pravednosti, pripisujući nam je vjerom kao svadbeno ruho. Time nas kvalificira kao svoje članove i u njegovo ime da sudjelujemo u njegovom djelu žrtvovanja kako bi nam bilo dopušteno sudjelovati s njim u slavi Njegovog Tisućljetnog Kraljevstva i njegovom velikom djelu uzdizanja za svijet čovječanstva.

To je Isusova zaslug koja je sada privremeno posuđena za opravdanje vjerom Crkvi i koju mi kao njegovi „članovi” moramo ponovno žrtvovati – to će na kraju sačinjavati otkupninu za cijeli svijet čovječanstva, koji imaju biti blagoslovljeni tijekom Milenija.

Uvjet pod kojim možemo dijeliti Tisućgodišnje Kraljevstvo s našim Gospodinom je da ćemo ići njegovim stopama; da ćemo s njim trpjeti; da ćemo piti iz njegove čaše; biti dionici krvi Novog saveza, koji će na kraju ovog doba biti zapečaćen za Izrael i svijet. Tako ćemo biti dionici Kristovih muka, uranjanjem u njegovu smrt, kako bismo u svoje vrijeme mogli sudjelovati i u „njegovom uskrsnuću.”

Tko ne može vidjeti snagu ovih parabola? Tko ne može primijetiti da je naš dragi Otkupitelj dobro izračunao cijenu, zatim položio svoj život – prodao sve što je imao? I tko se ne sjeća da i nas poziva da sjednemo i izračunamo cijenu toga što smo njegovi učenici? Teren će se kupiti. Dragocjeni biser osigurat će naš Gospodin, u skladu s Očevim dogovorom. I više od toga, vjerna izabrana Crkva osigurat će udio u njemu kao članovi njegova Proslavljenog tijela. Kako je, dakle, važno da unaprijed računamo cijenu i da ne računamo živote dragima, kako bismo osvojili nagradu, biser, blago!

PRIPREMA ZA ISPUNJENJE BOŽANSKOG OBEĆANJA ABRAHAMU

„U TVOM ĆE SJEMENU BITI BLAGOSLOVLJENE SVE OBITELJI ZEMLJE”

(1) Mojsije je bio predodžbeni posrednik između Boga i izraelskog naroda (koji je simbolizirao svijet čovječanstva); obvezao se da će ih blagosloviti posredujući za njih kod Boga Saveza zakona. Pod njegovim posredovanjem njihovi su prošli grijesi bili zanemareni, pod uvjetom da su se savršeno pridržavali Božanskog zakona. Dogovor nije uspio jer nisu mogli ostati u zavjetnom odnosu s Bogom, budući da nisu mogli savršeno držati Božji zakon.

(1) Isus je po proročanstvu o božanskom imenovanju Posrednik „između Boga i ljudi” – svijeta. On se obvezuje zadovoljiti Pravdu za sve, a zatim blagosloviti sve pod svojim Tisućgodišnjim Posredničkim Kraljevstvom (kroz Izrael kojeg predstavljaju Drevni Dostojnici) dajući svima priliku da postanu pravi Izraelci i tako spremni za ponovno premještanje Ocu pod uvjetima vječnog Saveza zakona.

~BOŽJI VJEČNI SAVEZ ZAKONA~ SAVRŠENSTVO I POSLUŠNOST NAGRAĐENI VJEČNIM ŽIVOTOM.

<p>EDEN</p> <p>PATRIJARHALNO DOBA OD ADAMA DO MOJSIJA</p>	<p>ŽIDOVSKO DOBA PREDODŽBENI SAVEZ OD MOJSIJA DO KRISTA</p>	<p>EVANDEOSKO DOBA ^{DOK} PUNINA POGANA NE DOĐE U POTPUNO TIJELO KRISTOVO</p>	<p>MILENIJSKO DOBA POSREDNIČKE VLADAVINE</p>	<p>"DOBA KOJA DOLAZE" VJEČNO BLAŽENSTVO.</p>
<p>Adam, stvoren savšenim, bio je u zavjetnom odnosu s Bogom, pod Božanskim zakonom – poslušati i živjeti vječno; ne poslušati i umrijeti.</p> <p>Griješ je prekinuo ovaj zavjetni odnos i doveo Adama i njegovu rasu pod smrtnu kaznu. Njihova jedina nada leži u obnovi savšenstva, a potom i obnovi vjeka saveza od strane Mesije.</p>	<p>ABRAHAMSKI ZAKLETOM VEZAN SAVEZ, NEPLODAN DOK KRIST NIJE DOŠAO.</p> <p>A. Razina duhovnog savršenstva i zavjetnog</p> <p>Drevni dostojnici opravdani vjerom u uračunati</p> <p>Razina ljudske savršenosti i zavjetnog ali neučinkovita čak i za žrtvene svrhe</p> <p>B. Zagovornik. – Heb. 11:39-40.</p>	<p>Abrahamski zakletvom vezan Savez, neplodan dok Krist nije došao.</p> <p>odnosa.</p> <p>zavjetni odnos s Bogom.</p> <p>odnosa s Bogom, stvarna i uračunata; sve dok se Krist nije pojavio kao njihov</p>	<p>KRIST U SLAVI, POSREDNİK PROROK, SVEČENİK, KRALJ, IZRAELSKI SUDAC, pomirajući i usavršavajući pale ljude, kao Abrahamovo zemaljsko potomstvo – pripremajući ih da se predaju Bogu pod njegovim obnovljenim Savezom zakona.</p> <p>„Učinio sam te (Abraham) ocem mnogih naroda.“</p> <p>Primijenjena Kristova „knj“ osigurava priliku za povratak svim ljudi u zavjetni odnos s Bogom. Rim. 4:17</p>	<p>KRIST NA PRIJESTOLJU S SVEMIRA OCEM</p> <p>Covječanstvo iznova u zavjetnom odnosu s Bogom. Posredničko kraljevstvo na kraju. 1 Kor. 15:24-28. I oni obnovljeni pravdom suđeni i nečestojni. „Jarčev“ uništen. Otkr. 20:9,10; Mat. 25:41-46.</p>
<p>C. Adam i njegova rasa otpali su od zavjetnog odnosa u grijeh i smrt.”</p>	<p>PREDODŽBENI IZRAEL KOJI JE MOJSIJE DOVEO U SAVEZNI ODNOS S BOGOM; ali ga nije mogao održati. Obnavljanja „iz godine u godinu“ nikome nisu donijela život vječni. „Spas je od Židova.“ Amos 3:2; Ivan. 4:22.</p>	<p>NAGRADA KOJU JE KRIST OSVOJIO I ŽRTVOVAO. – Rim. 11:7. ŽIDOVSKI NAROD ZASLJEPLJEN I ODBAČEN SVE DO ODABIRANJA DUHOVNOG IZRAELA. Rim. 11:25-32.</p>	<p>DREVNI DOSTOJNICI, ABRAHAMOVO ZEMALJSKO SJEEME. U SAVEZNOG ODNOSU – „KNEZOVI PO CIJELOJ ZEMLJI“ ZEMALJSKA FAZA POSREDNIČKOG KRALJEVSTVA. SVE OBITELJI ZEMLJE PODPOSREDNIČKIM KRALJEVSTVOM U PROCESU OBNOVE.</p>	<p>NEPOSLUŠNI SU UNIŠTENI U DRUGOJ SMRTI KAO BOŽJI NEPRIJATELJI.</p>
<p>Vjernici su uvijek opravdani vjerom, dajući im priliku za žrtvovanje zemaljskih interesa: ako to ne uspiju, njihovo opravdanje nestaje i oni prelaze sa svjetlom na stvarno opravdanje Milenija.</p> <p>„Cijeli svijet u Zilu leži.“ 1. Ivan. 5:19</p>	<p>„Sotona i svi zlikovci uništeni, bit će čist svemir – „Svako stvorenje... hvaleći Boga.“ Otkr. 5:13.</p>	<p>NEPOSLUŠNI SU UNIŠTENI U DRUGOJ SMRTI KAO BOŽJI NEPRIJATELJI.</p>	<p>NEPOSLUŠNI SU UNIŠTENI U DRUGOJ SMRTI KAO BOŽJI NEPRIJATELJI.</p>	<p>NEPOSLUŠNI SU UNIŠTENI U DRUGOJ SMRTI KAO BOŽJI NEPRIJATELJI.</p>

Postoji samo jedan Božanski zakon, kakav god oblik njegove izjave bio – Najviša ljubav prema Bogu i ista ljubav prema bližnjemu kao prema sebi. Anđeli i ljudi moraju se uskladiti s ovim Zakonom kako bi bili u Zavjetnom odnosu s Bogom, uživajući u vječnom životu. Savez zakona je to pokušao za Izrael tijekom židovskog doba, svojim posredničkim radom jednog Dana pomirenja koji se obnavljao „iz godine u godinu.“

Veći Mojsije (Kristova Glava i Tijelo, „Kraljevsko Svećenstvo“), svojim „boljim žrtvama,“ uspjeh će dovesti antipski Izrael u Zavjetni odnos i život vječni. Evanđeosko doba je „prihvatljivo vrijeme“ za posvećenje svećenika kroz žrtvovanje (Psalam 50:5) i plaćanje Pravdi otkupnine položene na Kalvariji. Milenijsko doba bit će vrijeme za

promirenje svijeta, koje simbolizira Mojsije koji škropi „narod“ krvlju žrtava pomirenja. Pomirenje neće biti potpuno između Boga i ljudi do kraja Milenija, kada će Krist predati Kraljevstvo Ocu.

Svijet će kroz Izrael obnovljeni Savez i boljeg Posrednika odmah početi primati blagoslove Novog Saveza pod Posredničkim Kraljevstvom, ali tek kad završi Tisućljeće, savršeni, obnovljeni ljudi će biti primljeni u savezni odnos s Bogom.

Crkva, prihvaćena kroz Krista vjerom i posvećenjem, kao članovi antipskog potomstva Abrahamova, sada su jedno s Bogom kroz svog Žaručnika – Zagovornika, u Saveznom odnosu i blagoslovu. – Gal. 3:29.

(2) Po Božanskoj pripremi, predodžbeni posrednik je sa sobom povezo svećeničko pleme – Arona i njegove sinove i cijelo Levijevo pleme – „svoju kuću,” po kojoj su prinesene žrtve posredovanja.

(2) Po božanskom uređenju Krist, pravi Posrednik, tijekom ovog doba pridružuje sebi svećeničku klasu – Crkvu – „malo stado,” „kraljevsko svećenstvo” i „veliku gomilu” ili „kućanstvo vjere,” antitipski leviti.

(3) Ovu Mojsijevu kuću (Levijsko pleme) Gospodin je posebno izabrao kao svog „prvorodca.” Jedino je ono predstavljalo prvorodce Izraela pošteđeno u noći Pashe, kada su prvorodci Egipta ubijeni, u toj noći Pashe.

(3) Ovo „kućanstvo vjere,” čiji je dio „kraljevsko svećenstvo,” Gospodin naziva „Crkvom prvorodnih.” Uključuje sve one koji su pošteđeni u „noći” Evangeoskog doba koja prethodi Milenijskom danu općeg izbavljenja.

(4) Dok je Aron bio poglavar te kuće, bio je podložan Mojsiju, svom bratu. Kao što Gospodin izjavljuje: „Dao sam ti Arona da ti bude glasnogovornik i ti ćeš mu biti bog (vladar)” – nadređeni.

(4) „Stoga, braćo sveta, sudionici nebeskoga poziva, smatrajte Isusa Krista velikim svećenikom našega zvanja” ili reda. (Heb 3:1.) Posvećenje kao svećenika prethodilo je kraljevanju i njegovom Posredničkom djelu za ljude.

(5) Aron i podsvećenici i leviti su svi pomagali Mojsiju – bili su njegove sluge i pod njegovim vodstvom u posredovanju u raznim službama koje su bile povezane sa zadovoljenjem pravde i škropljenja naroda, „pomirujući” ih prije inauguracije Savez zakona, koji je predstavljao njihov sklad s Bogom i njegovo prihvaćanje njih sve dok se drže njegovog Zakona. Tako je zapisano: „Mojsije je uistinu bio vjeran kao sluga nad svim svojim domom” – levitsko pleme.

(5) „Ali Krist kao Sin (je) nad svojom vlastitom kućom, čija smo mi kuća ako čvrsto držimo pouzdanje naše radosti do kraja.” (Heb. 3:6.) Ova služba uključuje žrtve pomirnice i kasnije blagoslov i poučavanje svijeta kako bi se svi pripremili za obnovu zavjetnih odnosa s Bogom kao prije pada. Svi koji su se složili: „Sve ove stvari Božanskog zakona ćemo činiti!” kao što je to učinio Izrael Mojsiju, bit će blagoslovljeni Milenijskim prilikama – obnovom – kako bi im se omogućilo da rade savršeno – za izravan odnos s Bogom.

(6) Svećenici su sudjelovali u prinošenju „junaca i jaraca” čijom su krvlju poskropljene ploče Zakona, a potom i sav narod. Jer nije li to ista žrtva za grijeh koja se ponavljala „iz godine u godinu bez prestanka” i koja je mogla samo predodžbeno očistiti od grijeha? – Heb. 9:19-21.

(6) Antitipski svećenici pozvani su da se pridruže Velikom svećeniku u djelu žrtvovanja potrebnog za inauguraciju Posredničkog Kraljevstva. „Preklinjem vas, dakle, braćo, milosrdem Božjim (koji vas opravdava vjerom) da svoja tijela prinesete kao žrtve žive, svete i ugodne Bogu, svoju razumnu službu.” – Rim. 12:1.

(7) Ubijanje junca i jarca za žrtvu za grijeh, čija je krv pomirila za grijeh kuće posrednika i također za grijeh svih ljudi, bilo je djelotvorno godinu dana, i „ponavljano je godinu za godinom.” Budući da nikada nije stvarno otklonio grijeh, blagoslovi koji su proizašli iz njega bili su samo privremeni, kao što je naznačeno u potrebi za godišnjim ponavljanjem. (Heb. 10:1.) Dva ubojstva i dva škropljenja Pomirilišta nagovijestili su množinu antitipova.

(7) Antitipski junac i jarac, „bolje žrtve” Isusa i njegovih „članova,” njegovog podsvećenstva (sve zasluge koje proizlaze iz Isusove žrtve i kroz njegove podsvećenike) bit će potpuno učinkovite i ne trebaju ponavljanje. Veliki svećenik je ponudio sebe (junac) u Jordanu i „dovršio” žrtvu na Kalvariji. Nakon toga prinio je svoju Crkvu (jarca) na Pedeseticu, i ova će žrtva završiti smrću njegova posljednjeg „člana” u tijelu. – Heb. 10:22,23.

(8) Kao rezultat toga što su njegove žrtve bile samo predodžbene, Savez zakona nije uspio dati vječni život i blagoslov Izraelu. Stoga nisu ostvarili svoje veličanstvene nade o sudjelovanju s Mesijom u blagoslovu i pouci svih obitelji na zemlji – u skladu s obećanjem danim Abrahamu. Ali ono što nisu uspjeli postići kao cjelina, izabrani su postigli, a ostatak je bio „zaslijepjen” sve dok svi izabrani „članovi” Duhovnog Izraela – veći Mojsije i njegov dom – ne budu prvo oslobođeni Božjom snagom u Prvom uskrsnuću. – Ivan 1:13; Rim. 11:25-31.

Nijedan Židov ne može dobiti vječni život prema odredbama Saveza zakona osim na jedan od dva načina. (1) Tijekom ovog „prihvatljivog vremena” mogao bi postati „član” Pomazanog svećenika, Kralja, Posrednika tako što bi postao „mrtav Zakonu i živ prema Bogu po Isusu Kristu”. (Rim. 6:11; 7:4.) (2) U Mileniju će stari savez zakona biti zamijenjen novim savezom zakona, a svi pod starim će onda tisuću godina imati priliku doći pod Novi savez. Savez – preko svog boljeg Posrednika, Krista.

(8) Kao rezultat „boljih žrtava” pravog Posrednika – Kralja i Svećenika – evanđeoska Crkva, koju je Otac prihvatio kao žrtvu na Pedeseticu, napreduje „sve dok svi ne budemo došli u puni stas čovjeka u Kristu” – Isus je glava, a mi njegovi „članovi.” (Efež. 4:13; Djela 3:23.) Isus i svi njegovi „članovi” su službenici (sluge) Novog saveza. (Mal 3:1; 2 Kor 3:6.) Prva služba je žrtvovanje. Na kraju ovog doba krv, „sveta i prihvatljiva” kroz Isusovu zaslugu (Rim 12:1), primjenjivat će se „za sav narod.” Tada će Mesijino Kraljevstvo odmah vratiti u savršenstvo Drevne Dostojnike, koji će odmah biti u zajedništvu Novoga Saveza s Bogom. Oni će kao zemaljsko sjeme postati „kneževi” preko kojih će se Blagoslovi tisućljetnog Kraljevstva proširiti na cijelo čovječanstvo. Rezultat će biti veličanstven: Sve obitelji na zemlji bit će blagoslovljene znanjem i pomoći da se izbave iz stanja grijeha i smrti natrag u uvjete obnovljenog saveza vječnog života pod uvjetima poslušnosti. Buntovni će biti potpuno uništeni u Drugoj smrti.

